

Sygn. akt V W 2145/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 6 listopada 2014 r., 20 listopada 2014 r., 29 stycznia 2015 r., 2 kwietnia 2015 r., 23 kwietnia 2015 r., 13 maja 2015 r., 20 maja 2015 r., 28 maja 2015 r. i 10 czerwca 2015 r. sprawy, przeciwko **A. S. c. J. i H. z domu R., ur. (...)** w W.

obwinionej o to że:

W dniu 10.11.2013r. w godz. 18:00-0:00 oraz w dniu 11.11.2013r. w godz. 16:00-22:00 W. przy ul. (...) poprzez odtwarzanie głośnej muzyki, krzyki i śpiewy zakłóciła spokój oraz spoczynek nocny państwa K. zam. W. ul. (...),

tj. za wykroczenie z art.: 51 § 1 KW

orzeka

- 1) Obwinioną A. S. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu.
- 2) Koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt V W 2145/14

UZASADNIENIE

A. S. została obwiniona o to, że w dniu 10.11.2013r. w godz. 18:00-0:00 oraz w dniu 11.11.2013r. w godz. 16:00-22:00 W. przy ul. (...) poprzez odtwarzanie głośnej muzyki, krzyki i śpiewy zakłóciła spokój oraz spoczynek nocny państwa K. zam. W. ul. (...), tj. za wykroczenie z art.: 51 § 1 KW

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. S. mieszka wraz ze swoim mężem oraz dwojgiem dzieci w wieku szkolnym w budynku mieszkalnym położonym przy ul. (...) w W.. Jej sąsiadem jest C. K., który mieszka wraz z żoną oraz córką i wnuczką w budynku mieszkalnym położonym przy ul. (...) w W.. Budynek, w którym mieszka C. K. przylega bezpośrednio do budynku, w którym mieszka A. S..

Stosunki sąsiedzkie A. S. i C. K. początkowo układały się dobrze. Uległy one pogorszeniu od momentu wprowadzenia się córki i wnuczki C. K. do jego domu. Od tego momentu C. K. i jego rodzinie zaczęło przeszkadzać zachowanie A. S. i jej rodziny, które uważali za zbyt głośne i przez to przeszkadzające im w korzystaniu z własnego domu.

W dniu 10 listopada 2013 roku A. S. w swoim domu zorganizowała przyjęcie towarzyskie, na które zaprosiła gości. W czasie spotkania w jednym z pomieszczeń odtwarzana była muzyka.

W dniu (...) córka A. S. zorganizowała w swoim domu przyjęcie, na które zaprosiła dzieci w wieku 12 lat. W czasie przyjęcia dzieci bawiły się i śpiewały. Zabawa zakończyła się przed godziną 22:00, gdy wszystkie dzieci zostały odebrane przez ich rodziców. W trakcie trwania przyjęcia przez cały czas obecna była A. S..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionej A. S. /k. 16, 44-45, 46, 114, 115, e-protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2015 r. od godz. 00:09:39 do godz. 00:11:00, od godz. 00:26:33 do godz. 00:27:14, od godz. 00:29:56 do godz. 00:31:19/, częściowych zeznań oskarżyciela posiłkowego C. K. /k. 3v, 45-46, e-protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2015 r. od godz. 00:24:28 do godz. 00:26:32, od godz. 00:27:15 do godz. 00:29:55/, częściowych zeznań świadka M. K. /k. 61/, częściowych zeznań świadka N. K. /k. 61/, częściowych zeznań świadka P. F. /k. 75-76/, zeznań świadka M. S. /e-protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2015 r. od godz. 00:01:16 do godz. 00:09:38/, zeznań świadka K. C. /e-protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2015 r. od godz. 00:12:10 do godz. 00:23:29/ oraz dokumentów w postaci: notatek urzędowych /k. 5, 11, 12, 13/, protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o wykroczeniu /k. 1/, pism z Komisariatu Policji W. W. /k. 84, 88, 95/.

Obwiniona A. S. w postępowaniu wyjaśniającym nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. W złożonych wyjaśnieniach obwiniona oświadczyła, iż w dniu 10 listopada 2013 roku przyjmowała w swoim domu gości i faktycznie w jednym z pokoi była wówczas odtwarzana muzyka. Negowała ona przy tym, aby muzyka odtwarzana była wówczas głośno. Obwiniona przyznała również, iż w dniu 11 listopada 2013 roku również była odtwarzana u niej w domu muzyka oraz, że były u niej w domu dzieci znajdujące się pod kontrolą rodzica. A. S. podkreśliła przy tym, iż jej zdaniem raz na pół roku może ona włączyć głośniejszą muzykę. /k. 16 wyjaśnienia obwinionej A. S./

Obwiniona A. S. składając wyjaśnienia przed Sądem w dniu 6 listopada 2014 r. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu z dnia 10 listopada. Odnosząc się zaś do zdarzeń z dnia 11 listopada wskazała, iż jej dziecko zaprosiło wówczas do domu dzieci: młodzież w wieku 12 lat, które rodzice odebrali przed godz. 22.00. A. S. oświadczyła przy tym, iż jej zdaniem normalne jest, że dzieci śpiewają i zachowują się „jak dzieci”. Oświadczyła ona również, iż na w/w imprezie nie było alkoholu i dzieci były pod jej kontrolą.

W złożonych wyjaśnieniach obwiniona A. S. wskazała również, iż oskarżyciel posiłkowy wzywa policję bez uzasadnienia, przez co utrudnia życie jej samej oraz jej rodzinie. Jako przykład takiego zachowania podała ona, iż gdy w ostatnim czasie jej mąż podczas montażu kabiny prysznicowej, sprawdzał czy działa funkcja odtwarzania muzyki, oskarżyciel posiłkowy wezwał policję. Podkreśliła ona przy tym, iż policjanci powiedzieli wówczas jej mężowi, aby w dalszym ciągu montował onabinę.

A. S. oświadczyła również, iż pokój jej córki, która jest ciężko chora, przylega bezpośrednio do domu Pani K.. Podkreśliła ona przy tym, iż nie jest ona w stanie powiedzieć choremu dziecku, żeby oglądało telewizję, czy słuchało muzyki i schodziło na dół, do piwnicy.

W złożonych wyjaśnieniach obwiniona A. S. wskazała również, iż z uwagi na zachowanie oskarżyciela posiłkowego nie była ona w stanie nawet zorganizować wraz z mężem rocznicy ich ślubu. Wskazała ona także, iż jej mieszkanie oraz mieszkanie oskarżyciela posiłkowego są dość akustyczne, przez co w pokoju jej córki doskonale słychać rozmowy prowadzone w mieszkaniu oskarżyciela posiłkowego, natomiast, gdy ona sama włączy w swoim mieszkaniu telewizję, to od razu dochodzi do interwencji oskarżyciela posiłkowego. A. S. przyznała przy tym, iż ona sama w podobnych sytuacjach nie interweniuje.

Na rozprawie w dniu 6 listopada 2014 r. obwiniona A. S. potwierdziła treść swoich wyjaśnień złożonych w postępowaniu wyjaśniającym. Wskazała ona, iż nikt nie podejmował interwencji, gdy oskarżyciel posiłkowy zorganizował przyjęcie sylwestrowe. Odnosząc się do jej stosunków sąsiedzkich z oskarżycielem posiłkowym i jego żoną obwiniona oświadczyła, iż ich wzajemna relacja była idealna, lecz uległa ona zmianie wówczas, gdy do ich mieszkania wprowadziła się ich córka. Wskazała ona również, iż małżonkowie K. posiadają małą wnuczkę i nie pamiętają, że obwiniona posiada chorą córkę. W złożonych wyjaśnieniach obwiniona A. S. przyznała, iż jej córka nie może w swoim mieszkaniu robić prób. Wskazała ona również, iż gdy policjant zapytał się jej czy ma ukarać

oskarżyciela posiłkowego za bezpodstawne wzywanie policji, odpowiedziała mu, aby tego nie czynił. Obwiniona zaprzeczyła jednocześnie, aby patrząc w okno oczekiwała na przyjazd policji. Zaprzeczyła również, aby policjanci nie byli w stanie stwierdzić naruszenia spokoju. Przyznała ona także, iż każdy ma prawo żyć normalnie i każdy ma prawo posłuchać muzyki przez pół godziny. /k. 44-45, 46 wyjaśnienia obwinionej A. S./

Na rozprawie w dniu 13 maja 2015 r., na której przesłuchano funkcjonariuszy Policji świadków P. G. i K. K. (2), obwiniona oświadczyła, iż w/w policjanci nie brali udziału w zdarzeniu. Wskazała ona również, iż gdy zadzwoniła na policję po raz pierwszy, odmówiono przyjazdu policji. Obwiniona A. S. oświadczyła również, iż obecnie jej stosunki sąsiedzkie poprawiły się. Wskazała ona także, iż wezwanie w dniu 11 listopada 2013 r. dotyczące zakręcenia jej wody, zakończyło się pouczeniem jej przez funkcjonariuszy policji w jaki sposób powinna postępować dalej. /k. 114, 115 wyjaśnienia obwinionej A. S./

Na rozprawie w dniu 10 czerwca 2015 r. obwiniona oświadczyła, iż za każdym razem, gdy przyjeżdżali do niej goście i pozostawiali samochody przed jej posesją, wzywana była policja. Wskazała ona również, iż w dniu zdarzenia samochody były zaparkowane. Obwiniona oświadczyła także, że po okresie objętym zarzutem policja zaczęła do niej przyjeżdżać notorycznie. Odnosząc się zaś do zarzutu z dnia 11 listopada obwiniona oświadczyła, iż przyjęcie jej dziecka tego dnia skończyło się o godz. 21.45. /e-protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2015 r. od godz. 00:09:39 do godz. 00:11:00, od godz. 00:26:33 do godz. 00:27:14, od godz. 00:29:56 do godz. 00:31:19 wyjaśnienia obwinionej A. S./

A. S. ma 46 lat. Jest mężatką, posiada dwoje dzieci w wieku szkolnym. Z zawodu jest elektronikiem, obecnie nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu męża. Nie była karana sądownie. Nie była również leczona psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 44 wyjaśnienia obwinionej A. S./

Sąd zważył co następuje:

Dokonując wnikliwej oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał, iż sprawstwo A. S. odnośnie zarzucanych jej czynów budzi poważne i uzasadnione, a jednocześnie niedające się usunąć wątpliwości. W świetle całokształtu zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału procesowego (przy uwzględnieniu notoryjności spraw podobnych oraz zasad doświadczenia życiowego) brak jest zdaniem Sądu podstaw do jednoznacznego przyjęcia, iż faktycznie w krytycznym czasie obwiniona swoim zachowaniem doprowadziła do zakłócenia pokrzywdzonym spokoju oraz spoczynku nocnego – brak jest podstaw do przyjęcia, iż zachowanie A. S. w krytycznym czasie stanowiło wybryk w rozumieniu art. 51§1 Kodeksu wykroczeń. Sąd nie znalazł wystarczających podstaw do przypisania A. S. sprawstwa czynów będących przedmiotem niniejszego postępowania, a zgromadzony materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie, iż obwiniona faktycznie we wskazanym miejscu i czasie popełniła zarzucane jej wykroczenia.

W pierwszej kolejności Sąd jest zobowiązany wskazać, iż naczelnymi zasadami polskiego procesu karnego – są określone w art. 5 Kodeksu postępowania karnego zasady: in dubio pro reo i domniemania niewinności, które znajdują także odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 8 kpw). Godzi się też podkreślić, iż według zasad obowiązującej procedury karnej (wykroczeniowej) – to nie oskarżony (obwiniony) musi udowodnić swoją niewinność, lecz oskarżyciel winien jest udowodnić winę oskarżonego (obwinionego). Przy czym udowodnić, to znaczy wykazać w sposób nie budzący wątpliwości wiarygodnymi dowodami – bezpośrednimi lub pośrednimi, te ostatnie w postaci tzw. poszlak mogą być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonego (obwinionego) jedynie wtedy, gdy zespół tych poszlak pozwala na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, wykluczającej możliwość jakiegokolwiek innej wersji. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 maja 1995 roku, sygn. akt II Akr 120/95).

Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu (obwinionemu) musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 1999 roku, sygn. akt V KKN 362/97). Tak więc, gdy w świetle tak dokonanej oceny zebranych dowodów nie da się bez obawy popełnienia pomyłki wykluczyć innej wersji zdarzenia, aniżeli przyjęta w akcie oskarżenia (wniosku o ukaranie) – nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu (obwinionemu)

zarzucanego czynu, albowiem w takiej sytuacji chroni go reguła in dubio pro reo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 1992 r., sygn. akt WR 369/90, OSP 1992/102/12).

Zdaniem tutejszego Sądu zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie podważył wyjaśnień A. S., która w złożonych w postępowaniu wyjaśniającym oraz na rozprawach sądowych wyjaśnieniach stanowczo zaprzeczała, aby w dniu 10 listopada 2013 roku, gdy przyjmowała w swoim domu gości, odtwarzana była głośno muzyka, a także wskazywała, iż przyjęcie zorganizowane przez jej dziecko, które miało miejsce w dniu 11 listopada 2013 roku zakończyło się przed godz. 22.00 wraz z przyjazdem rodziców zaproszonych dzieci. Z wyjaśnień obwinionej wynika również, iż jej dom i dom jej sąsiadów są dość akustyczne, przez co w obu budynkach doskonale słychać zachowanie sąsiadów, w tym np. odtwarzaną muzykę, telewizję oraz ich rozmowy.

Mając na uwadze powyższe rozważania tutejszy Sąd dał wiarę wyjaśnieniom A. S., stosując zasadę rozstrzygnięcia wszystkich niedających się usunąć wątpliwości na korzyść osoby obwinionej. Sąd Rejonowy wydając niniejsze orzeczenie miał oczywiście pełną świadomość, iż A. S. kategorycznie zaprzeczając swojemu sprawstwu mogła w ten sposób jedynie realizować przysługujące jej prawo do obrony, na mocy którego obwiniony nie ma żadnego obowiązku dostarczania dowodów na swoją niekorzyść. Jednakże w ocenie Sądu powyższe uprawnienie obwinionej nie dyskredytuje złożonych przez nią wyjaśnień i nie upoważnia Sądu do podważenia faktu jej stanowczego nie przyznania się do sprawstwa odnośnie zarzucanych jej wykroczeń.

Oceniając zeznania złożone przez obwinioną zważyć należy również, iż przesłuchani w sprawie świadkowie K. C. oraz M. S., którzy uczestniczyli w przyjęciu zorganizowanym przez obwinioną w dniu 10 listopada 2013 roku, w złożonych zeznaniach potwierdzili, iż odtwarzana w czasie przyjęcia muzyka była na tyle cicha, że można było swobodnie rozmawiać. K. C. wskazał przy tym, iż było to spotkanie towarzyskie, na którym nie było tańców. /e-protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2015 r. od godz. 00:01:16 do godz. 00:09:38 zeznania świadka M. S., e-protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2015 r. od godz. 00:12:10 do godz. 00:23:29 zeznania świadka K. C./

Sąd dał wiarę przesłuchanym w sprawie świadkom K. C. oraz M. S.. Ich zeznania należało uznać za logiczne i spójne, odpowiadają one zasadom doświadczenia życiowego i korespondują z notoryjnością spraw podobnych. Były one również spójne z wyjaśnieniami obwinionej.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie przesłuchano również funkcjonariuszy Policji K. S., D. S., K. P. oraz K. K. (2).

Zeznania świadków K. S. /k. 61/, K. P. /k. 93/, P. G. /k. 114-115/ oraz K. K. (2) /k. 115/ nic nie wniosły do sprawy, gdyż świadek K. S. nigdy nie uczestniczył w interwencji w domu obwinionej i jedynie zbierał materiały, świadek K. P. nie przeprowadzał interwencji w dniach zarzutu i uczestniczył jedynie w rozpytaniu w związku ze zgłoszeniem oskarżyciela posiłkowego o zakłócaniu ciszy, natomiast świadek K. K. (2) i świadek P. G. potwierdzili jedynie, iż pracują w Komisariacie Policji w U. i nie znają stron postępowania oraz nie kojarzą obwinionej.

Jednakowo Sąd ocenił zeznania świadka D. S. /k. 92/. W złożonych zeznaniach świadek potwierdził co prawda, że uczestniczył w interwencji u obwinionej, jednakże z uwagi na upływ czasu i znaczną liczbę podobnych interwencji, nie potrafił on w sposób przekonujący podać żadnych szczegółów dotyczących przeprowadzonych czynności służbowych. Dlatego Sąd nie wziął pod uwagę zeznań świadka przy ustalaniu stanu faktycznego w sprawie.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zebranych w sprawie dowodach pozaosobowych w postaci: notatek urzędowych /k. 5, 11, 12, 13/ oraz pism z Komisariatu Policji W. W. /k. 84, 88, 95/. W ocenie Sądu powyższe dowody pozaosobowe ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

W sprzeczności zarówno z wyjaśnieniami obwinionej, jak i co do zarzutu z dnia 10 listopada 2013 roku z zeznaniami świadków K. C. oraz M. S., stoją zeznania oskarżyciela posiłkowego C. K., a także świadków M. K., N. K. i P. F.. Sąd uznał za wiarygodne zeznania tych świadków w niespornym zakresie zorganizowania w dniach 10 i 11 listopada 2013 roku w domu obwinionej spotkań towarzyskich, na które zaproszono gości i w czasie których była odtwarzana muzyka. Zauważyć należy także, iż z zeznań C. K., N. K. i P. F. wynika, iż muzyka w domu obwinionej w dniu 11 listopada 2013 roku była odtwarzana do godz. 22:00.

Natomiast zeznania odnośnie stopnia uciążliwości muzyki odtwarzanej w domu obwinionej, krzyków i śpiewów mających powodować zakłócenie spokoju oraz spoczynku nocnego państwa K., stanowią jedynie opis subiektywnych wrażeń świadków, które nie znalazły potwierdzenia w obiektywnie zaistniałej sytuacji, wynikającej ze wskazanego wyżej materiału dowodowego.

W świetle relacji przedstawionej przez obwinioną i świadków K. C. oraz M. S., Sąd doszedł do przekonania, że zeznania oskarżyciela posiłkowego C. K., a także świadków M. K., N. K. i P. F. nie mogą być uznane za miarodajne i tym samym nie mogą zostać obdarzone przymiotem wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe rozważania, w ocenie Sądu wskazane zeznania złożone przez oskarżyciela posiłkowego C. K., a także świadków M. K. – żonę oskarżyciela posiłkowego, N. K. – córkę oskarżyciela posiłkowego i P. F. – znajomego córki oskarżyciela posiłkowego, nacechowane były dużym ładunkiem emocjonalnym, przez co były one nieobiektywne. /k. 3v, 45-46, e-protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2015 r. od godz. 00:24:28 do godz. 00:26:32, od godz. 00:27:15 do godz. 00:29:55 zeznania oskarżyciela posiłkowego C. K., k. 61 zeznania świadka M. K., k. 61 zeznania świadka N. K., k. 75-76 zeznania świadka P. F./

A. S. obwiniona została o czyn z art. 51 § 1 kw. Istotą wybryku, o którym mowa w art. 51 § 1 Kodeksu Wykroczeń, jest zachowanie, które odbiega od przyjętych zasad współżycia społecznego. Przedmiotem ochrony określonym w art. 51 k.w. jest więc prawo obywateli do niezakłóconego spokoju i porządku publicznego oraz niezakłóconego spoczynku nocnego, które to nie powinny być zakłócone jakimikolwiek zachowaniami wykraczającymi poza ogólnie, czy też zwyczajowo przyjęte normy społecznego zachowania się. Naruszenie tej normy może nastąpić poprzez przykładowo wyliczone przez ustawodawcę zachowania w postaci krzyku, hałasu, alarmu lub innego wybryku. A zatem takiego zachowania się, które odbiega od powszechnie, zwyczajowo przyjętych norm postępowania w określonej sytuacji, czyli w danym miejscu, czasie i okolicznościach i które jest zdolne zakłócić spokój, porządek publiczny, spoczynek nocny albo też wywołać zgorzenie w miejscu publicznym. Przez spoczynek nocny, należy rozumieć czas przeznaczony na odpoczynek nocny, który przyjmuje się zwyczajowo na godziny pomiędzy 22 a 6 rano. Zakłócenie spoczynku nocnego ma miejsce wówczas, gdy sprawca przeszkadza w odpoczynku choćby jednej tylko osobie, ale co wymaga podkreślenia, w ten sposób, że zdolny jest do zakłócenia odpoczynku większej, nieokreślonej liczbie osób. Do zachowań sprawcy naruszającego powyższy przepis art. 51 § 1 kw należą np. krzyki, wrzaski, głośne słuchanie radia, telewizji, muzyki czy też krzyki, stuki, awantury, trzaskanie drzwiami.

W wypadku, gdy działania mogące potencjalnie wypełniać znamiona przedmiotowego wykroczenia związane są z korzystaniem z nieruchomości lub lokalu konieczne i przydatne pozostaje odniesienie się przy ich ocenie do pojęcia immisji, o których mowa w art. 144 kc. Zgodnie z nim, właściciel nieruchomości powinien przy wykonywaniu swego prawa powstrzymać się od działań, które by zakłócały korzystanie z nieruchomości sąsiednich ponad przeciętną miarę, wynikającą ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia nieruchomości i stosunków miejscowych. Regulacja odnosi się również do osób korzystających z nieruchomości na podstawie innych tytułów prawnych niż własność.

Zamieszkiwanie w zabudowie bliźniaczej wymaga, więc od jego lokatorów utrzymania specyficznych stosunków i wzajemnej tolerancji polegających na powstrzymaniu się od nadmiernego oddziaływania na lokale sąsiednie, a z drugiej strony znoszenia, nawet uciążliwych i nieprzyjemnych, odgłosów lub innych oddziaływań będących następstwem czynności koniecznych i niezbędnych do prawidłowego korzystania z innych lokali. Dopóki zachowana jest ta specyficzna równowaga i nie jest przekroczony obiektywnie akceptowany poziom uciążliwości, nie można mówić o zachowaniu odbiegającym od przyjętych w danych okolicznościach, obowiązujących norm zachowania. Wskazać

przy tym należy, że subiektywna ocena pewnych zachowań jako zbyt intensywnych lub w ogóle nie akceptowalnych, odmienna od oceny powszechnie przyjętej i podzielanej przez przeciętnego mieszkańca, nie może prowadzić do wniosku, iż zachowanie odbiega od obowiązujących norm.

W rozumieniu przedstawionej w art. 51 k.w. definicji wybryku nie zawiera się postępowanie obwinionej. W niniejszej sprawie brak jest obiektywnych dowodów wskazujących na fakt, by obwiniona miała dopuścić się zarzuconych jej czynów wypełniających znamiona wykroczenia określonego w art. 51 § 1 kw. Nie ustalono, aby A. S. w dniu 10.11.2013r. w godz. 18:00-0:00 oraz w dniu 11.11.2013r. w godz. 16:00-22:00 w W. przy ul. (...) poprzez odtwarzanie głośnej muzyki, krzyki i śpiewy zakłóciła spokój oraz spoczynek nocny państwa K. zam. W. ul. (...). Jej zachowanie nie odbiegało rażąco od przyjętych w danych okolicznościach obowiązujących norm zachowania. Swym zachowaniem obwiniona nie wypełniła, więc znamion wykroczenia, o którym mowa w art. 51 § 1 kw, ani innego wykroczenia. Mając na uwadze powołane powyżej okoliczności, Sąd uniewinnił A. S. od popełnienia zarzucanych jej czynów.

Z uwagi na uniewinnienie obwinionej w sprawie z oskarżenia publicznego Sąd obligowany był na podstawie art. 118 § 2 kpow obciążyć kosztami procesu Skarb Państwa (orzeczenie w punkcie II wyroku).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.